Ajanta
Page No.
Date

Sofie Amundsen var på vei hjem fra skolen. Det første hadde hun gått sammen med Jorunn. De hadde snakket om roboter. Jorunn hadde ment at menneskets hjerne var som en komplisert datamaskin. Sofie var ikke helt sikker på om hun var enig. Et menneske måtte da vaere noe mer enn en maskin?

Ved det store matsenteret hadde de skilt lag. Sofie bodde i enden av en vidstrakt villabebyggelse og hadde nesten dobbelt så lang skolevei som Jorunn. Det var som om huset lå ved verdens ende, for ~~bak~~ bak hagen hennes var ingen andre hus. Her begynte den dype skogen.

Nå svingte hun inn i Kløverveien. Helt innerst gjørde den en brå sving som gjerne ble kalt «Kapteinsvingen» Det var nesten bare på lørdager og søndager at det gikk mennesker her.

Det var en av de første dagene i mai. I noen av hagene stod tette kranser av påskeliljer under frukttraerne. Bjørketraerne hadde fått en tynn kappe av grønt flor.

② 

Page No. 
Date

var det ikke rart hvordan alt bare begynte å vokse og gro på denne tiden av året? Hva var det som gjorde at kilo på kilo av det grønne plantestoffet kunne velte opp av den livløse jorda straks det ble varmt i været og de siste restene av snø var borte?

Sofie kikket i postkassen i det hun åpnet porten til sin egen hage. Som regel var det masse reklamegreier pluss noen store konvolutter til moren. Hun pleide å legge en tjukk bunke på kjøkkenbordet før hun gikk opp på rommet sitt og begynte på leksene.

Til faren kom det bare noen bankbrev en gang iblant, men så var han ikke noen ~~[illegible]~~ alminnelig far heller. Sofies far var kaptein på en stor oljetanker og var borte det meste av året. Når han var hjemme noen uker av gangen, tøflet han omkring i huset og gjorde det hyggelig for Sofie og moren. Men når han var ute og seilte, kunne han bli temmelig fjern. I dag lå det bare et lite brev i postkassen — og det var til Sofie.

S

Page No. ______
Date ______

« Sofie Amundsen» stod det på den vesle konvolutten. « kløvervien 3». Det var alt , det stod ikke hvem brevet var fra. Det hadde ikke engang noe frimerke.

Straks Sofie hadde lukket porten bak seg, åpnet hun konvolutten. Det eneste hun fant, var en ganske liten seddel, ikke større enn konvolutten den lå i. på seddelen stod det: Hvem er du?

Det sto ikke noe mer. Lappen hadde ingen hilsen eller avsender, bare de tre ordene som var skrevet for hånd med et stort spørsmålstegn etter.

Hun så på konvolutten igjen - Jo da - brevet var til henne. men hvem hadde lagt det i postkassen?
Sofie skyndte seg å låse seg inn i det røde huset. Som vanlig rakk katten Sherekan å sike seg fram mellom buskene, hoppe opp på trappeavsatsen og smette inn gjennom døren før hun hadde lukket den bak seg.
— pus, pus, pus!

Når Sofies mor var sur for et eller annet hendte det at hun kalte huset de bodde i for et menasjeri.

Ajanta
Page No. ______
Date ______

Et menasjeri var en samling av forskjellige dyr og riktignok — Sofie var ganske godt fornøyd med sin egen samling. Først hadde hun fått en bolle med gullfiskene Gulltopp, Rødhette og Svartepetter. Så fikk hun undulatene Smitt og Smule, skilpadden Govinda og til slutt den gulbrune tigerkatten Sherekan. Alle dyrene hadde hun fått som en slags erstatning for at moren kom sent hjem fra jobben og pappa va så mye ute i verden og seilte.

Til faren kom det bare noen bankbred en gang iblant, men så var han ikke noen alminnelig far heller. Sofies far var kaptein på en stor oljetanker og var borte det meste av året. Når han var hjemme noen uker av gangen, tøflet han omkring i huset og ~~gjorde~~ gjorte tog

//

Nå Sofies mor var for et eller annet, hendte det at hun kalte huset de bodde i for et menasjeri. Et menasjeri var en samling av forskjellige dyr, og riktignok — Sofie var ganske godt fornøyd med sin egen ~~salin~~ samling. Først hadde hun fått en bolle med gullfiskene g. Gulltopp, Rødhette og ~~Svad~~ Svartepet-ter

Jeg er Sofie Amundsen, sa hun.
Jenta i speilet svarte ikke med så mye som en liten grimase. Uansett hva Sofie gjorde, gjorde hun akkurat det samme; Sofie prøvde å komme spellbildet i forkjøpet med en lynrask bevegelse, men den andre var ikke kjapp.

Hvem er du? Spurte hun.
Hun fikk ikke noe svar nå heller, men i et lite øyeblikk klarte hun å bli i villrede om det var hun selv eller speilbildet som hadde stilt spørsmålet.
Sofie trykket pekefingeren mot nesen i speilet også:

Du er meg.
Da hun ikke noe svar, snudde hun schinge på hodet og sa:
-Jeg er deg.

Sofie Amundsen hadde ikke alltid vaert så fornøyd med hvordan hun så ut. Hun fikk ofte høre at hun hadde vakre mandeløyne, men det var sikkert bare noe de sa fordi nesen var for liten og munnen litt for stor. Ørene var dessuten altfor nær øynene. Verst av alt var det glatte håret som var helt umulig å stelle.